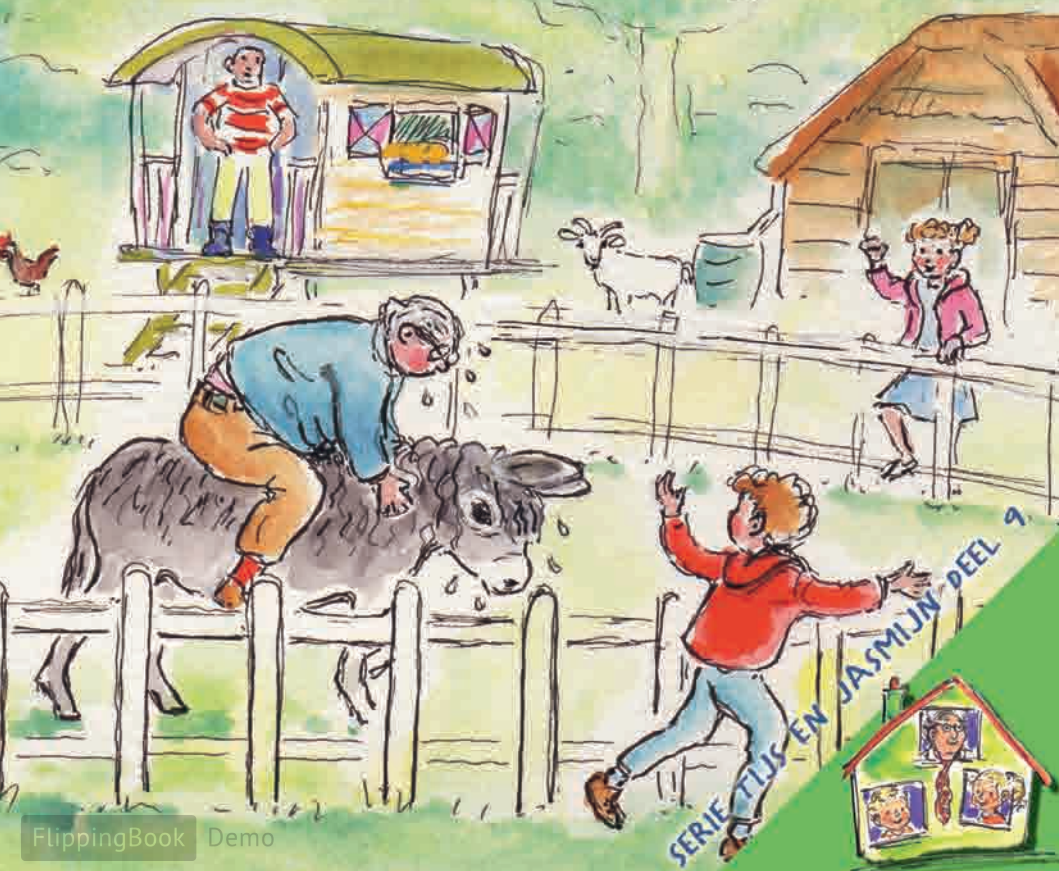

Bram Kasse

De dikste opa van de wereld

AVI M5

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2972 8
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Marijke Duffhaus

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Juffrouw Jansen

Tijs springt als eerste uit de auto. En dan Jasmijn.
Opa springt niet. Hij kreunt en puft. Net als de auto.
Maar opa kan het beter.
Waarschijnlijk is er niemand die het zo goed kan als hij.
Opa is gewoon kampioen. Pufkampioen.
'Kom nou, opa!' roept Tijs.
Hij rent al onder de poort van de kinderboerderij door.
Jasmijn leest de letters: 'De Blijde Weide'.
Ze wordt er zelf ook blij van. Het is zo leuk als je letters
kunt lezen.
'Wat een feest,' zegt opa. Hij trekt aan zijn rits.
'Ja, leuk hè!' juicht Jasmijn. 'Ben u hier echt nog nooit
geweest?'
'Gelukkig niet,' zegt opa. 'Het stinkt hier.'
'Dat hoort zo!' roept Jasmijn, terwijl ze achter Tijs aan holt.
'De Blijde Weide? De Blijde Weide?' mompelt opa.
Dan buigt hij naar een lange, bruine pluim gras.
'Wat sta je nou zielig te kijken?
Het is hier feest, hoor.'
De frisse wind laat de pluim heen en weer buigen.
Opa rilt even. Hij trekt nog eens aan zijn rits. Hij zit vast.

'Opaaaa!' roept Jasmijn. 'Waar blijft u nou?

Tijs is al bij juffrouw Jansen, hoor.'

'Wie?' vraagt opa. Hij geeft een ruk aan zijn rits.

Au! Nu doet zijn vinger zeer.

Hij zoekt waar Jasmijn is. Daar. Voorbij de geitjes.

'Juffrouw Jansen woont hier,' zegt Jasmijn. Ze trekt opa mee.

'In deze stank?' vraagt opa.

'Gezellige plek om te wonen.'

Opa trekt opnieuw aan zijn rits.

'Waarom wil dat ding nou niet dicht?

Ik moet er toch een beetje netjes uitzien op bezoek bij een dame?’

Even kijkt opa Jasmijn aan. ‘Is ze deftig?’

Jasmijn perst haar lippen op elkaar.

Haar ogen glinsteren, maar opa ziet het niet.

Dan zegt Jasmijn snel: ‘Heeeeel deftig.’

De stem van Tijs klinkt over het pleintje.

‘Hallo juffrouw Jansen! Daar ben ik weer!’

Jasmijn zucht en sjokt verder.

‘Als wij hadden gerend, waren wij eerder geweest.’

Aan de rand van het pleintje staat een vrolijke woonwagen geparkeerd.

De raampjes hebben opengeklapte luiken. Blauw met roze.

En onder de raampjes hangen bloembakken. Blauw met geel.

‘Dat ding heeft geen wielen,’ zegt opa.

‘Dat geeft niet,’ zegt Jasmijn. ‘Bonk hoeft toch niet weg.’

‘Bonk?’ vraagt opa.

Jasmijn zwaait naar de woonwagen.

‘Bonk is hier elke dag.’

Uit de deuropening zwaait een grote man terug.

Opa wappert wat met zijn hand.

Dan kijkt hij rond en haalt hij zijn neus op.

‘Zeg, ik wil die mevrouw van jou niet beledigen hoor.

Maar zij stinkt toch niet zo, hoop ik?’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Jasmijn. ‘Dat is haar buurman.’

Opa staat stil. ‘Haar buurman?’

‘Daar.’ Jasmijn wijst naar de overkant van het pleintje.

Opa laat zijn schouders zakken.

‘Een varken? Is haar buurman een varken?’

Jasmijn knikt.

Ze staart stralend naar het varken, alsof het de knapste prins van het land is.

Opa zoekt Tijs. 'En wie is die juffrouw Jansen dan?'

Jasmijn fluit. Vier vrolijke tonen.

IAAA-IAAA! klinkt een rare hoge uithaal.

'Ze likt me!' gilt Tijs. 'Kijk dan!'

'Dat wil ik ook!' roept Jasmijn.

Ze holt dwars over het plein en klimt naast Tijs op het hek.

IAAA-IAAA! klinkt het weer.

Een bruine kop met slierterige manen draait zich naar Jasmijn.

Opa knippert met zijn ogen. 'Juffrouw Jansen is een ezel?'

Jasmijn pakt opa's arm als hij het hek heeft bereikt.

Ze duwt hem naar de ezel toe. 'Ze wil u ook wel even likken.'

Opa trekt verschrikt zijn arm terug.

'Geef dat beest een lolly. Dan kan hij daaraan likken.'

'Hij?' zegt Jasmijn beledigd. 'Het is een juffrouw, hoor.'

'Haha,' lacht Tijs. 'Opa durft niet.'

Jasmijn zwiept haar heen over het hek.

'Wat ga je doen?' vraagt opa.

'Stukje rijden,' zegt Jasmijn.

'Stukje rijden?' vraagt opa.

Hij wil Jasmijn vastpakken, maar ze heeft de hals van juffrouw Jansen al beet.

Het volgende moment hupt ze op de rug van de ezel.

'Dat mag, hoor,' roept Jasmijn. 'Dat doen wij elke keer.'

'Ik ook,' zegt Tijs.

IAAA-IAAA, balkt juffrouw Jansen met haar vreemde hoge kreet.

Opa kijkt geschrokken om naar de woonwagen.
Bonk zwaait weer en steekt zijn duim op.
Opa zucht als hij Jasmijn ziet gaan.
Juffrouw Jansen stapt rustig een rondje over het ezel-
veldje.
'Pas je wel op?' vraagt opa.
Hij voelt hoe de wind nu ook deze hoek van de kinder-
boerderij heeft gevonden.
Opa geeft een ruk aan zijn rits, maar zijn jas gaat nog
steeds niet dicht.
Dan neemt opa een hap lucht, houdt zijn dikke buik in
en probeert het opnieuw.
Weer niet.
Jasmijn zingt, terwijl de ezel aan een nieuw rondje begint.
'Straks waai je van dat ding af!' roept opa bezorgd.
'Moet je die bos haar niet vasthouden?'
'Dat zijn manen!' roept Jasmijn.
Ze schudt zelf ook met haar eigen haar.
'Ik vind dit veel te gevaarlijk,' moppert opa.
'Straks val je en ligt je arm los op de grond.
En dan mag ik alles weer bij elkaar bezemen.'

